

„Nu trebuie să uităm nici un moment că mai presus de orice se află omul, dezvoltarea lui multilaterală trebuie să stea în centrul tuturor preocupărilor partidului nostru, trebuie să fie țelul suprem al societății noastre socialiste”.

Din Raportul prezentat
de tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**
la Conferința Națională a Partidului

SĂ INSCRIEM patria noastră pe orbita civilizației moderne ! Puternic, și cu profund ecou, va răsună în conștiința noastră apelul adresat întregii națiuni, cu vibrantă demnitate, de Conferința Națională a Partidului Comunist Român. Va trece multă vreme — dar însăși curgerea timpului nu va face decât să sublinieze însemnătatea acelor memorabile zile de 19, 20 și 21 iulie, în care, cu atenția concentrată, unanimitatea opiniei publice românești urmărea dezbaterile din sala cu sărbătorească

înfățișare. Trei mii de comuniști, fruntași între fruntași, se aflau adunați acolo și lucrau, cu dăruire, pentru a deschide căile cele mai drepte și a lumina drumul spre viitorul strălucit al României.

„Conferința Națională apreciază — ni se spune, cu pregnanță, în Rezoluția finală — că stă în puterea poporului nostru, condus de partid, de a asigura accelerarea dezvoltării economico-sociale a României, realizarea înaintea termenului a planului cincinal, creșterea mai rapidă a bunăstării maselor, înfăptuirea minunatului program de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate pe pământul României“.

Iată, așadar, un ideal, un țel concret pentru a cărui atingere ne sînt date elementele materiale necesare. Sînt prezenți, în termeni științifici, în limitele celei mai judicioase prognoze, factorii ce vor conlucra, cu înaltă precizie și deplină eficiență, la realizarea scopului propus. Milioane de muncitori din cele mai variate sectoare ale producției industriale, milioane de țărani muncitori din marea vatră a țării știu bine și limpede ce au de făcut spre a înălța, repede, pe temelii construite de ei înșiși, splendidul edificiu al țării noastre de azi și de mîine.

În aceeași cadență și animați de același spirit, lucrătorii intelectuali, fiecare de la locul lui de muncă, de la masa lui de creație, în fiecare compartiment unde este angajată activitatea gingașă gînditoare trebuie să-și aducă, fără nici o întîrziere, contribuția lor artistică germinatoare și recreativă, la efortul general de bună stare și de viață frumoasă pentru poporul român.

Nu are nimeni nevoie de o pregătire specială, de a fi contabil sau economist, pentru a vedea și a înțelege că avem, acum și aici, bazele largi și solide necesare întru accelerarea imediată a progresului, întru a face „saltul peste timp“, a reduce distanțele ce ne despart, deocamdată, de nivelul celor mai înaintate economii. Există, fără îndoială, factorii materiali și condițiile obiective ale unei economii foarte moderne, capabilă să nască din ea însăși pîrghiile propășirii neconținute. Am citit cu emoție, am evaluat cu bucurie, cifrele de bilanț evocate în documentele Conferinței Naționale, ca o sinteză măgulitoare a muncii depuse pînă acum și a pregătirilor pentru viitor. Imediat alături de ele am văzut și celelalte cifre și socoteli, mai ample, mai frumoase, pline de mai promițătoare substanță, cifrele de control ale proiectelor ce vor deveni fapte cu mult mai devreme decît sfîrșitul celor cinci ani pentru care erau plănuite.

Se impune — deci — să subliniem nu un aspect, ci o valoare nouă, obligatorie pentru progresul țării noastre. Această valoare este

calitatea. Mersul înainte, ficcare pas mai departe, pornind de la actualul stadiu superior spre treptele cele mai înalte ale dezvoltării, nu mai are, nu mai poate avea, caracterul brut, ci șlefuirea și strălucirea calității. „Nu se pune problema — ne-a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu — de a face eforturi fizice sau eforturi financiare suplimentare. Nu ne propunem să realizăm sarcinile suplimentare alocând noi fonduri din venitul național pentru investiții. Nu pe această cale vom obține dezvoltarea mai accelerată. Ne propunem să obținem o creștere mai puternică a eficienței economice, o folosire mai bună a mijloacelor de producție de care dispunem.“

„O folosire mai bună!“ Grave și pline de miez cuvinte, al căror sens trece cu mult dincolo de limitele mijloacelor de producție materială, oricât de moderne și de bine concepute ar fi ele. „O folosire mai bună“ implică evocarea omului, singurul factor creator de calitate, singurul apt să se depășească pe sine însuși prin dragostea pentru ceea ce face și prin conștiința că munca lui creatoare se integrează util și fecund, în munca întregului popor. În acest moment al conștiinței, artistul și minerul, savantul și tractoristul, țesătoarea și poeta se întilnesc și, împreună, ridică edificiul măreț și frumos al patriei. „Dăruiți-vă, dragi tovarăși, întreaga capacitate și putere de muncă pentru ca, lichidând cu desăvârșire rămânerea în urmă pe care am moștenit-o, să înscriem patria noastră pe orbita civilizației moderne, să asigurăm un înalt nivel de viață, materială și spirituală, întregii națiuni! Aceasta este o răspundere și o datorie de onoare a fiecărui cetățean față de viitorul copiilor noștri, față de viitorul întregului popor, față de cauza socialismului și comunismului în România!“ Și mai departe, în cuprinsul aceleiași înflăcărate Rezoluții a Conferinței Naționale ni se spune: „Intelectuali, alături și împreună cu muncitorii și țărani, puneți toată priceperea și cunoștințele în slujba progresului patriei, a aplicării în viață a celor mai înaintate descoperiri ale științei, tehnicii și culturii contemporane“.

Nu este nicidecum o sarcină ușoară aceea conferită, ca un act de onoare, detașamentului de creatori din domeniile de știință, de artă, de literatură românească. Drumul ne-a fost arătat și deschis mai de mult, de la Congresul al X-lea și de la Plenara din noiembrie 1971. Știm, așa cum amintea Zaharia Stancu în cuvîntarea rostită la Conferința Națională a partidului, că „nu este ușor să făurești o literatură nouă, dar nu este ușor nici să construiești o societate nouă și, totuși, partidul nostru o construiește, cu noi toți care ne aflăm în această sală și cu milioanele de oameni ai țării care urmăresc dezbaterile noastre cu cel mai mare interes, fiind și ei convinși, ca și noi, că aici se plămădește viața de mâine a poporului nostru, a patriei noastre, că aici se plămădește viitorul țării noastre și al poporului nostru“.

Intr-adevăr, trebuie să ascultăm cu adîncă atenție și cu cel mai sever efort de a înțelege și învăța, îndemnul formulat de tovarășul Nicolae Ceaușescu, de a munci cu mâinile și cu mințile noastre, în cadența efortului colectiv. Treptele de progres pe care se află astăzi

România și înălțarea sa grabnică în domeniul buncistării materiale, obligă pe creatorii de artă să-și privească sarcinile cu responsabilitate majoră. Și nu într-un stil sec de responsabilitate convențională, ci — tocmai aici stă cheia viitorului — cu frenezia marelui idealism al creației. În puține domenii ale vieții unei națiuni acest idealism își poate găsi expresia mai autentică decît în creația poetică și artistică. În joc și în cîntec, în proză și în versuri, în toate acestea — chibzuit și frumos împletite pentru a deveni teatru, literatură dramatică, punere în scenă, interpretare — oamenii artei teatrale au una din cele mai puternice vocații și deci îndatoriri de a se apropia de sufletul colectiv, de a-l activa și încînta, de a-i înfățișa comorile adevărate ale trecutului și augurii viitorului.

Se pregătește deschiderea unor teatre noi, în țara noastră, la București, la Craiova, la Tîrgu Mureș, se simte un suflu nou în literatura dramatică, o promisiune pentru mai multă vigoare și mai multă autenticitate în transfigurarea dramatică a uriașelor momente de strategie și de tactică socială pe care le pregătim, în elaborarea lumii noi și zămislirea omului nou. În toate aceste trăsături inedite, pline de sevă, ale vieții noastre, ale realității pe care o trăim, cu bucuriile și asprimile ei, teatrul și oamenii lui trebuie să vibreze ca albinele harnice în stupul bogat.

Chemarea Partidului, a Conferinței sale Naționale din iulie '72, — așa cum s-a înscris de pe acum în istorie — ne îndeamnă și ne obligă să edificăm un teatru cu adevărat modern și socialist, să creăm o artă teatrală aptă, prin toate multiplele sale mijloace de expresie, să promoveze etica și echitatea societății și omului socialist, fără nici un echivoc, fără nici o concesie de natură morală sau estetică, cu demnitate și cu talent, așa cum se cuvine acestei națiuni, acestei țări ce se înalță acum și mereu, cu fiecare zi de muncă și de creație, spre valorificarea virtuților perene și strălucirea viitorului nemărginit.

„Teatrul“